

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως τὸ κατ' ἐξοχήν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶ παρασχόν ἐπὶ τὴν χάραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ἜΤΟΣ
Βωστανικοῦ δραχ. 7.— Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Δι' συνδρομὰς ἔρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἴνε προκληρωταὶ δι' ἔν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.— Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ Ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Πατησίων, ἀρ. 11 Β, παρὰ τὰ Χανταῖα

Περίοδος Β'—Τόμ. 9^{ος}

Ἐν Ἀθήναις, 18 Μαΐου 1902

Ἔτος 24^{ον}.— Ἀριθ. 29

Η ΒΟΕΡΟΠΟΥΛΑ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΔ'

Ο ΘΕΟΣ ΤΟΥ ΚΕΡΑΥΝΟΥ ΦΑΝΕΡΩΝΕΤΑΙ ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΚΑΤΟΙΚΟΥΣ ΤΟΥ ΒΑΤΑΛΗΝ

- Λενέττα !
- Τι ;
- Τους είδες ;
- Ποιός ;
- Τους Ἰνδούς ;
- Ναί.
- Είδες πῶς μας ἐκύτταζαν ;
- Ναί εἶνε κακοὶ Ἰνδοί.
- Ἄ, δὲν το πιστεύω !
- Μὴ ναί, σοῦ λέγω.
- Γιατί ;
- Διότι !

Καὶ μὲ τὴν ἀπάντησιν αὐτῆν, τὴν ὅποιαν ἐκρινεν ἀνεπίδεκτον ἀντιρρήσεως ἢ μικροβλα ἤρχισε νὰ κλαίῃ σιγῆλως, κρύπτουσα τὸ πρόσωπόν της εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς Εἰρηνοῦλας.

— Μὴν κλαίς, ἀγάπη μου, τῆς εἶπε μὲ τρυφερότητα ἢ ἐξαδελφῆ της. Θὰ φύγωμε γρήγορα. Κανείς ἐδῶ δὲν θέλει τὸ κακό μας . . . δὲν περνοῦμε ἀσχημα, καὶ ξέρω ὅτι ὁ Σιλέσκος θὰ μας δώσῃ εἰς τοὺς γονεῖς μας, μάλιστα λάβῃ ἀπὸ αὐτοὺς τὰ χρήματά που θὰ ζητήσῃ.

— Μα . . . μά . . . κα . . . μου ! . . . ἐτραύλισε μὲ ἀγχοῦς ἢ δυστυχῆς μικρὰ Λενέττα, ὅλη ἀπελπισία καὶ ἀπόγνωσις.

Ἡ Εἰρηνοῦλα τὴν ἐσφιξεν εἰς τὰς ἀγκάλας της, καὶ μὲ ὑπομονήν, μὲ τρυφερότητα, μὲ γλυκύτητα, — τὰς ὁποίας κανεὶς εἴδως τώρα δὲν ἐμάντευεν ὅτι εἶχε, προσεπάθησεν νὰ τὴν παρηγορήσῃ.

Διότι ἡ Εἰρηνοῦλα κατεσπαράσσειτο ἀπὸ τὴν λύπην, ἀπὸ τὴν τύφιν τῆς συνειδήσεως.

Πρὸ δέκα ἡδὴ ἡμερῶν, τὰ κορίσια τὰ ἀρπαγέντα ὑπὸ τοῦ Σιλέσκου ἦσαν αἰχμάλωτα εἰς τὸ Βατλαπῆ καὶ ἡ Εἰρη-

νη ἀπορούσα πῶς δὲν ἦλθι κανεὶς νὰ τὰς ἀπελευθερώσῃ.

Ἐφρίττε συλλογιζομένη ὅτι ὁ πατέρας της, ὁ θεὸς της πιθανὸν νὰ ἦσαν αἰχμάλωτοι καὶ αὐτοί, καὶ ὁ Σιλέσκος νὰ μὴν ἠμπορούσε νὰ τοὺς εὗρῃ . . . ὅτι ἐμὲλλε νὰ μείνουν διὰ πολὺν καιρὸν, καὶ ἕως διαπαντός εἰς τὸ Βατλαπῆ, τὰ δύο λευκὰ κορίσια, τὰ τῶσον χιτθευμένα ἀπὸ τὸς οἰκογενεῖας των .

Ἡ λύπη τῆς Λενέττας ἦτο ἡ σκληροτέρα της τιμωρία.

Ἡ μικροβλα, στερεθεῖσα τὰς καθημερινὰς περι-

ραν μαζί της διὰ νὰ τὴν ἀναγκάσουν νὰ πῆ ὀλίγον πρόβιον γάλα.

Ἡ Εἰρηνοῦλα εἰδείνε μητρικὴν στοργὴν πρὸς αὐτὴν ἐπεισοὶ τρόπους νὰ τὴν διασπείρῃ, νὰ τὴν περιποιητῆται, νὰ της δίδῃ θάρρος πρὸ πάντων.

Ἐκεῖνο τὸ βράδυ τὰ δύο κορίσια ἦσαν μόνα εἰς τὸ κράλι. Ἡ Ἀντίκκα ἢ νε-

ἔνυμφος γυναῖκα τοῦ Οὐτλάνδη, ἐν ὅς ἀρχηγὸς τῶν Ζουλοῦ, εἶχε προσφέρει μίαν γωνίαν τῆς καλύβης της εἰς τὰς μικρὰς ξένας.

Ὁ ἐρχομὸς τῶν Ἰνδῶν ἔφερε κάποιαν ταραχὴν εἰς τὸ χωρίον, μολοντότι δὲ

«Ἐπρεπε νὰ θυμῶσουν ἀρκετὰς φορές τὴν ἡμέραν μαζί της διὰ νὰ τὴν ἀναγκάσουν νὰ πῆ ὀλίγον πρόβιον γάλα.» (Σελ. 153, στήλ 6')

ποιήσεις εἰς τὰς ὁποίας ἦτο συνηθισμένη, καὶ μὴ εἰμποροῦσα νὰ κατανικήσῃ τὴν ἀπελπισίαν της ἐξ αἰτίας τῆς μικρᾶς ἡλικίας της, ἐβθινε καθημέραν.

Τὸ σωματάκι της τὸ τῶσον παχουλοῦν ἐγένετο ὀλονὲν ἰσχνότερον. Τὰ μάτια της ἦσαν πάντα γεμάτα δάκρυα καὶ ἐπρεπε νὰ θυμῶσουν ἀρκετὰς φορές τὴν ἡμέ-

ἦτο ὄρα ἀναπαύσεως, ὅλη ἡ φυλὴ ἦτο εἰς τὸ πόδι.

Τὰ δύο παιδία ἦσαν μόνα εἰς τὸ κράλι. Ἡ Λενέττα ἀπεκοιμήθη κάτω ἀπὸ τὰ γουνατὰ σκεπάσματά της. Ἡ Εἰρηνη μὲ μάτια ἡμίκλειστα ἀπὸ τὴν νύσταν ἔβλεπεν εἰς τὸ ὄνειρόν της τὸ ἀγαπητὸν πρόσωπον τοῦ πατρὸς της. Ὅπισω ἀπ'

αὐτὸν ὁ Γκὺ τῆς ἐχαμογελοῦσε, καὶ ἡ Μίς τῆς ἀνοίγει τὴν ἀγκάλην. Ἡ Εἰρήνη ἐτοιμάζεται νὰ ὁρμηθῇ πρὸς αὐτήν, ὅταν ἐν ἄσπρῳ, τὸ ὄποσον ἠκούσθη ἐξαφνα, τὴν ἐξύπνησε καὶ τὴν ἔκαμε νάνατριχιάσει.

Μία φωνὴ ὑπέρβριος, τὴν ὅποιαν ἐνόμιζεν ὅτι ἀνεγνώριζε, ἐφαλλε τὸν ἦχον τῆς Μασσαλιώτιδος.

Δὲν ἐπίστευε τ' αὐτιά της, καὶ ἐν τούτοις τὸν γαλλικὸν ὕμνον ἐτραγουδοῦσεν ἡ φωνὴ τοῦ νυκτερινοῦ τραγουδιστοῦ, ὅστις ἦτο ὁ Ἰνδός.

Ἄφ' οὐ ἐδεδαιώθη ὅτι ἦτο μόνη μετὴν Λενέτταν, ἐσηπώθη καὶ ἐμισοῦνοιζε σιωπηλὰ τὴν θύραν.

Ἡ φωνὴ τῶρα ἐφθνε καθαρὰ εἰς τ' αὐτιά της. Ἀλλὰ τὰ λόγια δὲν ἦσαν τῆς Μασσαλιώτιδος.

Ἡ Εἰρήνη ἐτριψε τὰ μάτια της καὶ ἐφιδύρισε.

— Ὀνειρεύομαι, δὲν εἶνε ἀλήθεια.

— Ὅχι, δὲν ὄνειρεύετο. Ὁ τραγουδιστὴς ἦτο ῥώσος, ἡ τοιλάχιτον ἐξεφράζετο εἰς τὴν ῥωσικὴν γλῶσσαν. Ἡ Εἰρήνη ἔμαθε τὰ ῥωσικά ἀπὸ τὸν πατέρα της, ὅστις ἄλλοτε εἶχε κατοικήσει εἰς τὴν ῥωσικὴν αὐτοκρατορίαν, καὶ ὅστις τὰ ὠμίλει μὲ μεγάλην εὐκολίαν.

Ἡ φωνὴ ὕψανετο καθαρὰ εἰς τὴν ἡσυγίαν τῆς νυκτός. Ἡ Εἰρήνη ἐνάησε. Κατέπνιξε μίαν κρουγὴν ἐκπλήξεως καὶ ἐστηρίχθη εἰς τοὺς κλάδους τῆς καλύβης.

Ἐντελῶς ἀκίνητος ἦκουε, καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ της ἔλαμπαν καὶ τὸ πρόσωπόν της ἠκτινοβόλει ἀπὸ χαρᾶν.

Μετὸν ἦχον τῆς Μασσαλιώτιδος ὁ τραγουδιστὴς ἐφαλλεν αὐτὰ τὰ λόγια :

— Εἰρήνη, ἀκούσε με καλὰ καὶ μὴ χάσεις μὴτε λέξιν ἀπ' αὐτὰ που θὰ σοῦ εἰπῶ. Εἶμεθα ἐδῶ ἡ Μίς, ὁ Μπαμποῦ καὶ ἐγὼ διὰ νὰ σὰς σώσωμεν. Ἀλλὰ μία ἀπερικοφία εἴμπορεῖ νὰ καταστρέψῃ τὰ πάντα. Ἐγίνε ἀνάγκη. . .

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην μία σκιὰ διέσχισε τὴν λάμπην ἡ ὅποια ἤρχετο ἀπ' ἐξῶ.

Ἡ Εἰρήνη ὄρμησε μὲ παλμούς καρδίας καὶ ἐπλάγιασεν εἰς τὴν κλίνην της. Μόλις ἐπρόφρασε νὰ σκεπασθῇ καὶ μετ' ὀλίγον ἡ Ἀντιόκα καὶ ὁ Οὐτλάνδη ἐμῆξαν εἰς τὴν καλύβην.

Ἡ θύρα ἔμεινε μίαν στιγμὴν ἀνοικτὴ, ἡ δὲ Εἰρήνη ἡ ὅποια ἐξ αἰτίας τοῦ ἐρχομοῦ τῶν δύο Ζουλοῦ ἔχασεν ἐν μέρος τοῦ ἄσματος, ἤκουσε καθαρὰ τὰ ἐξῆς :

— Ἀδριὸν ἀπὸ τὸ πρῶν νὰ ὑπάγῃς κάτω ἀπὸ τὸν μεγάλον ἀνθισμένον κάκτον. Διὰ νὰ βεβαιωθῶ ὅτι μ' ἐνόησες, ἐμίλησε ῥωσικά.

Ἡ θύρα ἐκλείσθη καὶ ἡ Εἰρήνη δὲν ἤκουσε πλέον ἄλλο τι παρὰ τοὺς ψιθυρισμοὺς τῶν δύο συζύγων.

Ὁ Γκὺ ἐτραγουδοῦσε τὴν νυκτερινὴν ἐκείνην ὄραν ἄλλὰ ποῦ ἦτο ;

Ἡ καρδία τῆς Εἰρήνης ἐξωγκώθη ἀπὸ τρελλὴν χαρᾶν, τὴν ὅποιαν ἐβαλεν ἔλα τὰ δυνατὰ της νὰ καταστείλῃ.

Ἡ αἰχμαλωσία τῶν ἐμῆλλε λοιπὸν νὰ τελειωθῇ. Αἱ δυστυχεῖς αἰχμαλώτοι ἐμῆλλαν νὰ ἐπανίδουν ἐκείνους τοὺς ὀπίλους τόσων ἀγαποῦσαν.

Ἡ Λενέττα, ἡ ὅποια ἐφθνε τότεν γρήγορα, δὲν ἐμῆλλε νάποθάνῃ, ἡ εὐτυχία θὰ τὴν ἰάτρειε καὶ αὐτὴ ἡ ἀσυλλογιστος, ἡ Εἰρήνη, ἡ ὅποια ἦτο ἡ αἰτία ὄλου τοῦ κακοῦ, δὲν θὰ ἐνωιωθε πλέον φαρμακωμένην τὴν ζωὴν της ἀπὸ τὴν ἀπελπίσαν ὅτι ἐθανάτωσε τὴν ἀγαπητὴν μικροῦλάν.

Βρογὴ ἐτρεξαν τὰ δάκρυα ἀπὸ τὰ μάτια τῆς Εἰρήνης. Ἐκρυψε τὴν κεφαλὴν της εἰς τὰ σκεπάσματα, ὅπως εἶχε κάμῃ ἐκεῖ κάτω εἰς τὰ γόνατα τῆς Γουιλελμίνας, ὅταν τῆς ἔκαμε μὲ δάκρυα τὴν ἐξομολόγησιν της, ἐν ᾧ ἡ καίμενη ἡ Λενέττα ἐκοιμάτο.

Ἐνθυμεῖτο ὄλην τὴν σκηρὴν τῆς ἀρπαγῆς πῶς τὰς ἐφίμωσαν καὶ τὰς ἐδεσαν σφικτὰ εἰς τοὺς ἴπους των.

Ἐνθυμεῖτο πῶς ἔσυραν τὴν Κάνουκ ἕως εἰς τὸν χειμάρρον καὶ τὴν ἐξέσπρον ὄνοισαν εἰς τὴν ἀβυσσον, καὶ πῶς ἔπειτα ὁ ἄρπαξ ἀνέβη εἰς τὸ ἄλογον τῆς Λενέττας καὶ ἐκάθισεν ὀπίσω κρατῶν καὶ τὰ ἦνια τοῦ ἄλλου ὀλόγου καὶ ἀναγκάζων τὰ ζῆα νὰ τρέχουν. . .

Τὴ μανιώδης φυγὴ ἦτο ἐκείνη! . . . καὶ τί μαρτύριον ὑπέσφραν κάτω ἀπὸ τὰ πυκνὰ μαλλίνα σκεπάσματα, τὰ ὅποια ἐρριψαν ἐπάνω των διὰ νὰ μὴ ἐνοηθῶν. Δύο φορές τὰ κατακουρασμένα ἄλογα ἀντικατεστάθησαν ἀπὸ ἄλλα, τὰ ὅποια ἐπερίμεναν ἔτοιμα εἰς πυκνὰ μέρη τοῦ δάσου.

Τότε οἱ ἄρπαγες ἀπέσπων τὰ φέμωτρα καὶ ἐδίδον εἰς τὰ δυστυχισμένα κοράσια πέντε λεπτῶν προθεσίαν διὰ νὰ φάγουν βιαστικὰ καὶ νὰ πιοῦν μερικὸς σταγόνας νεροῦ, τὸ ὄποσον καὶ αὐτὸ ἦτο ζεστὸν ἀπὸ τὸν ἥλιον. . .

Καὶ τὸ φρικῶδες ἐκεῖνο ποτάμι τὸ γεμάτο ἀπὸ κροκοδείλους, τὸ ὄποσον ἠναγκάσθησαν νὰ περάσουν με κλειστὰ μάτια διὰ νὰ μὴ βλέπουν τὰ φοβερὰ ἀνοιγμένα στόματα τὰ ὀπλισμένα μὲ δέξεις ὀδόντας.

Ἐπειτα ἀπ' ὀλίγον ὁ Σελέσκος ἐστάθη, ἐλευθέρωσε τὰς αἰχμαλώτους του ἀπὸ τὰ δεσμὰ των καὶ εἶπε.

— Ἐδῶ Ζουλουάνδη. . . Ὅλοι μαῦροι, κανένα ἄσπρο. . . Μικρὲς ἄσπρες μὴ φωνάζουν, γιατί τρέχουν Ζουλοῦ καὶ σκοτώνουν. . .

Ἡ Λενέττα ὄρχα ὡς κρῖνον δὲν ἔλεγε λέξιν, ὅτε ἤκουε τοὺς γλυκεῖς καὶ ἐνθαρρυντικὸς λόγους τῆς Εἰρήνης.

Ἡ Εἰρήνη μὴ ἐλπίζουσα ὅτι οἱ ἰδιοκί των θὰ ἠμπορέσουν νὰ εὑρουν ποτὲ τὰ ἴχνη των εἰς τὰ βῆθη τῆς ἀγρίας

ἐκείνης χώρας, μόλις ἐλύοντο τὰ δεσμὰ της, μίαν μόνην σκέψιν εἶχε πῶς νὰ φήσῃ κανὲν σημεῖον, τὸ ὄποσον νὰ ὀδηγήσῃ ἀσφαλῶς ἐκείνους που θὰ τὰς ἀνεζήτουν.

Ἄλλ' ὁ Σελέσκος κατεσκόπευε μὲ προσοχὴν ἄγρυπνον τὰς αἰχμαλώτους τὸ μόνον τὸ ὄποσον κατῴρθωσε, ἦτο νὰ ριφῇ εἰς τὸν δρόμον τὸ χροσοῦν περιδέραιόν της, τὸ ὄποσον ὄλους τυχαίως ἐκράτει εἰς τὰς χεῖράς της.

Τέλος ἡ βασανισμένη αὐτὴ πορεῖα ἐτελείωσε. Κατοικία τῶν μικρῶν αἰχμαλώτων ἔγινε τὸν Βατλαπῆ.

Τὰ δυστυχισμένα κοράσια ἦσαν ἀηλιπισμένα, ἐφαντάζοντο φρικῶδεις κινδύνους καὶ ἐσκέπτοντο ὅτι θάνατος φρικτὸς τὰ ἐπερίμενε. Ἄλλ' ἡ Ἀντιόκα, ἡ μαῦρη, τὰ ἐπεριποιεῖτο καὶ μὲ χειρονομίας τὰ ἐνεθάρρυνεν ὅσον ἠδύνατο.

Ἐπέρασαν ὦραι, ἡμέραι, βραδεῖται, ἀτελείωτοι, φοβεραὶ. Ἡ Εἰρήνη εἶχεν ἐπινοήσῃ διάφορα σχέδια δραπέτευσως, ὄλα ἀκατόρθωτα, ἔπειτα δὲ θέλουσα νὰ διωρθώσῃ τὸ σφάλμα της, ἔγινε μητερούλα τῆς ἐξαδέλφης της, προσπαθοῦσα μὲ τὴν γλυκυτότητα της, τὴν ἀγάπην της καὶ τὴν προσποιητὴν εὐθυμίαν της νάποδώσῃ τὴν ἐλπίδα καὶ τὴν ὑγείαν εἰς τὴν μικροῦλάν.

Ἄλλ' ὅταν ἦτο μόνη μὲ ποίαν ἀπελπίσαν ἐθρήνη, ἐπαναλαμβάνουσα εἰς τὸν νοῦν της τὴν φρικτὴν αὐτὴν σκέψιν : Δὲν θὰ ξαναἰδῶ ποτὲ τὸν καλὸν Γκὺ καὶ τὴν ἀγαπητὴν μου Μίς καὶ τὴν θείαν Παυλίαν, ποτὲ. . . ποτὲ. . .

Ἐξερνα ἡ λύπη αὐτὴ μετεβάλλετο εἰς χαρᾶν. . . ἦσαν ἐκεῖ πλησίον ἐκεῖνοι τοὺς ὄποιους ὄνειρεύετο, ἐκεῖ πλησίον διὰ νὰ τὰς σώσουν. . .

Ἡ Εἰρήνη παρετήρησε μίαν στιγμὴν τὴν κοιμωμένην ἐξιδέλφην της, τὴν ἐφίλησεν εἰς τὸ μέτωπον καὶ ἐφιδύρισε.

— Κοιμήσου ἡσυχᾶ, ἀγαπημένη μου Λενέττα, θὰ ἰδῆς σὲ λίγῳ τὴν Μαίμα Παυλίαν. . . ἐγὼ ἔγινα αἰτία τῆς δυστυχίας σου ἀλλὰ θὰ με συγχωρήσεις, μ' ἐτιμώρησε σκληρὰ ἡ συνείδησίς μου.

Ἐπειτα ἐπῆγε καὶ αὐτὴ εἰς τὴν κλίνην της, ἐξηπλώθη καὶ ἐπροσπάθησε νὰ κοιμηθῇ. Ὁ ὕπνος ἦλθεν ἡσυχος καὶ ἀναπαυτικὸς, καὶ ἐρριψε τὴν ζωογόνον δροσιάν του εἰς τὸ τρυφερὸν ἐκεῖνο σῶμα, τὸ ὄποσον εἶχε συντριφῆ ἡ ἀγωνία.

Καὶ ὁ Οὐτλάνδη καὶ ἡ Ἀντιόκα ἐκοιμῶντο ἐπίσης οὔτε εἶχε περᾶσῃ ἀπὸ τὸν νοῦν των ὅτι ὁ θόρυβος τὸν ὄποσον ἔκαμαν ὅταν ἐπέστρεφον εἰς τὴν καλύβην καὶ ἠμπόδιον τὰς μικρὰς λευκὰς ν' ἀκούσουν τὸ ὑπόλοιπον τοῦ τραγουδιοῦ, δὲν τὴς ἐπέτρεψε νὰ ἐξακριβώσουν μίαν πολύτιμον λεπτομέρειαν : ποῖοι ἦσαν οἱ δύο Ἰνδοὶ οἱ ὄποιοι ἦλθαν εἰς τὸ Βατλαπῆ. . .

Πραγματικῶς ἡ Εἰρήνη δὲν συνέλαβε τὴν παραμικρὰν ὑπόψιν ὡς πρὸς τοῦτο. Οὔτε στιγμὴν ἐπέρασεν ἀπὸ τὸν νοῦν της,

καὶ ἔπειτα ἀπὸ τὴν ἀποκάλυψιν τοῦ ἀδελφοῦ της ἀκόμη, ὅτι οἱ δύο ξῖνοι ἦσαν ἡ Μίς Φλώρη καὶ ὁ Γκὺ Λακῶς.

Τὴν ἀπόλυτον ἡμέραν πρῶν πρῶν, ἡ ἀδελφὴ τοῦ Γκὺ ἐξῆλθεν ἀπὸ τὸ κράλ πρὶν ἐξυπνήσῃ ἡ Λενέττα.

Μολοντί ἦσαν αἰχμαλώτοι εἰς τὸ Βατλαπῆ αἱ δύο μικραὶ, εἶχαν τὴν ἰδίαν ἐλευθερίαν τὴν ὄποιν καὶ τὰ ἄλλα μαυρόπουλα ἄλλ' ἡ ἐλευθερία αὐτὴ ἦτο σχετικὴ.

Ἡ Εἰρήνη εἰξυρεν ὅτι οἱ ἀγροσκολλοὶ τοῦ Βατλαπῆ θὰ τὴν συνέλαβαν εὐθὺς ποῦ θὰ ἐπεχίρει νὰ ἐξέλθῃ ἀπὸ τὸν φράκτην ποῦ περιέκλειε ὀλόγουρα τὸ χωρίον.

Τ' ἀρσενικά καὶ θηλυκά μαυρόπουλα ἐπαῖξαν ἤδη ἐξῶ εἰς τὸν ἀνατέλλοντα ἥλιον ὅταν ἡ Εἰρήνη ἐξῆλθεν ἀπὸ τὸ κράλ.

Ὁ Ἰντοῦνας καθήμενος εἰς μίαν φάθην, εἰς τὸ κατώφλιον τῆς καλῆς του ἐκάπνιζε ἔχων τοὺς δύο Ἰνδοὺς ἀπὸ τὰ ἐν καὶ ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος.

Ἡ Εἰρήνη ἐρριψε βλέμμα ἀργὸν καὶ ἀδιάφορον εἰς τὸν περιβάλλον καὶ διηυθύνθη εἰς τὸν ἀνθισμένον κάκτον.

Ἢ Κανὲν ἔγχοσ τοῦ Γκὺ! . . . Μήπως δὲν ἦλθεν εἰς τὴν συνέντευξιν ; Μήπως ἀνεκαλύφθη ;

Φρικῶδης ἀγωνία τὴν κατέλαβεν ἄλλ' ἡ σκέψις αὐτὴ διήρασε μόνον ὀλίγον ἡ Εἰρήνη συνῆλθεν ἀμέσως ἔσυλλογισθῆ ὅτι δὲν εἶχε δίκαιον νὰ φοβῆται, ὅτι ὁ Γκὺ δὲν ἠμποροῦσε νὰ περιφέρειται ἐλευθέρῳ εἰς τὸ χωρίον ὅπου αὐτὴ, ὅτι χωρὶς ἄλλο ἦτο κρυμμένος καὶ κατεσκόπευε ὄχι μακρὰν ἀπὸ ἐκεῖ.

Ἄφ' οὐ ἐκάθισε κάτω ἀπὸ τὸ δένδρον ἤρχισε νὰ τραγουδῇ εἰς ῥωσικὴν γλῶσσαν, κατ' ἀρχὰς σχεδὸν μὲ χαμηλὴν φωνὴν, ἔπειτα δυνατώτερα, καὶ τέλος μὲ ὄλας τὰς δυνάμεις της

— « Ἀδελφέ, σ' ἐνόησα. . . Εἶμεθα ἔτοιμοι. »

Ἐσιώπησε καὶ ἀπεκράσθη μὲ προσοχὴν ἐλπίζουσα ὅτι θὰ ἰδῆ ἡ θ' ἀκούσῃ ἕνα σημεῖον τὸ ὄποσον νὰ τὴν βεβαιώσῃ ὅτι τὴν ἤκουσαν.

Καμία φωνὴ δὲν ἀπήντησεν εἰς τὴν φωνὴν της. . .

Ἐπερίμεναν, ἀνήσυχος, καὶ ἡ καρδία της ἐκτύπα δυνατὰ ἔπειτα ἐπανελάβε τὸ τραγοῦδι της. . . Τοῦ κάκου, τὸ τραγοῦδι της ἔμεινε χωρὶς ἀπάντησιν! . .

Καὶ πάλιν τὴν κατέλαβεν ἡ ἀγωνία της, ἐσηκώθη καὶ διηυθύνθη ἀργὰ-ἀργὰ πρὸς τὸ κράλ ὅπου ἐκοιμάτο ἀκόμη ἡ Λενέττα.

Ὅταν ἐπέρασεν ἀπὸ τὸ μέρος τοῦ Ἰντοῦνα, παρετήρησε τὰ βλέμματα τῶν δύο Ἰνδῶν, τὰ ὅποια προσηλάωντο φλογερά εἰς τὸ πρόσωπόν της.

Τὰ βλέμματα ἐκαῖνά τὴν ἔκαμαν ν' ἀνατριχιάσῃ χωρὶς νὰ γνωρίζῃ διατί.

— Μήπως αὐτοὶ οἱ Ἰνδοὶ νοιώθουν τὰ ῥωσικά, ἐσκέφθη. . . Ἴσως εἰδοποιήσουν τὸν Ἰντοῦνα. . . ἡ Μίς καὶ ὁ Γκὺ θὰ ἀνακαλυφθοῦν. . . Διατί ἡ γυναικα ἐκείνη μ' ἐκύτταζε μὲ τόσην ἐπιμονήν; . . Ἄχ, πῶς ἤθελα νὰ ἦσαν μακρὰν ἀπὸ τὸ Βατλαπῆ οἱ δύο αἰντοὶ Ἰνδοὶ! . .

(Ἐπετα συνέχεια) ΚΙΜΑΝ ΑΔΑΚΙΑΝΣ [Κατὰ τὸ γαλλικὸν τοῦ Paul Roland]

ΔΟΣΑ ΚΑΙ ΚΑΚΟΜΟΙΡΙΑ

Ἦτο Μάιος μὴν ὁ ἀνεμος ἐφύσα ἀκόμη κρῖνος καὶ διαπερασιλός. Ἐν τούτοις τὰ φυτὰ, τὰ δένδρα, οἱ ἀγροὶ καὶ τὰ λιβάδια ἐφαινοντο ὡς νὰ ἔλεγον : « Εἶμεθα εἰς τὴν ἀνοιξίαν. » Τὰ λουλούδια ἤρχίζαν νὰ ἀνοίξουν. Οἱ φραγμοὶ ἦσαν κατατολισμένοι. Ἐπάνω ἀπὸ ἕνα φραγμὸν λευκάκανθας, μία μικρὰ μηλέξ ἀπλωνεν ἕνα δροσερὸν τῆς κλάδου, γεμάτον ἀπὸ ὠραία καὶ ῥοδοκκόκκινα μπουμποῦκια, τὰ ὅποια ἦσαν ἔτοιμα νὰ νοίξουν. Ὁ κλάδος αὐτὸς εἰξυρεν ὅτι ἦτο ὠραῖος. Καὶ ἤθελε νὰ δείχνῃ τὴν ὠρα ὀνητὰ του μὲ καμάρι. Διὰ τοῦτο δὲν ἠπόρησε διόλου ὅταν εἶδε μίαν λαμπρὰν ἀμαξαν νὰ σταθῇ ἐμπρὸς του εἰς τὸν δρόμον, καὶ ἤκουσε τὴν πλουσίαν κυρίαν ποῦ ἦτο μίση εἰς αὐτὴν νὰ φωνάζῃ :

— Δὲν ὑπάρχει εἰς τὸν κόσμον πρᾶγμα πλέον εὐμάρροτο ἀπ' αὐτὸ τὸ κλαδί : αὐτὸ μονάχα ἔχει ὄλη τὴν χάριν καὶ τὴν εὐαδὰ τῆς ἀνοιξίως.

Καὶ ἡ εὐγενὴς κυρία κατέβη διὰ νὰ κόψῃ μόνη της τὸν κλάδον. Τὸν ἐπροφύλαξε κάτω ἀπὸ τὴν μεταξωτὴν θυβρέλαν της, ἔπειτα ἀνέβη εἰς τὴν ἀμαξαν καὶ δέιαξε τὸν ἀμαξήλατὴν νὰ τὴν φέρῃ ὀπίσω εἰς τὸ μεγάλο σπίτι της. Τὸ σπίτι αὐτὸ, τὸ ὄποσον ἦταν σὰν παλάτι, εἶχε λαμπρότατας αἰθούσας καὶ ὠραιότατα δωμάτια. Μακρὰ παραπετάσματα ἀπὸ μουσελίην τῶν Ἰνδῶν ἐκυμάτιζαν ἐμπρὸς εἰς τὰ μισοκρυμμένα παράθυρα, καὶ λουλούδια σπάνια ἔλαμπον ἀπὸ ὄλα τὰ μέρη μέσα εἰς μικρὰς γάστρας ἀπὸ πορσελάνην τῆς Κίνας ἢ κρύσταλλον τῆς Βοημίας. Εἰς μίαν ἀπὸ αὐτὰς τὰς ὠραιὰς μικρὰς γάστρας ἐβαλεν ἡ μεγάλη κυρία τὸν μικρὸν κλάδον τῆς μηλέας.

Αὐτὰ τὰ χαιδία τὸν ἔκαμαν ἀκόμη περισσότερο ὑπερήφκνον.

Πολλοὶ ἐμῆξαν εἰς τὴν αἰθουσαν, καὶ ὁ καθὲς ἀναλόγως τῆς ὑπολήψεως ποῦ του εἶχαν, ἔκρινε τὴν εὐμορφίαν τοῦ κλάδου. Πολλοὶ δὲν ἔλεγον τίποτε ἄλλο : ἔλεγον πολλά καὶ τὸ φυτὸν ἐνόησεν ὅτι ὑπάρχει διαφορὰ μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων, ὅπως καὶ μεταξὺ τῶν φυτῶν.

— Εἰς ἡμᾶς, ἐσκέφθη, πολλὰ φυτὰ εἶνε περιζήτητα διὰ τὴν ὠραιότητά των, ἄλλα διὰ τοὺς καρπούς των. Εἶνε καὶ μερικά που δὲν χρησιμεῖον εἰς τίποτε.

Ἐπειτα εἶδεν ἀπὸ τὸ παράθυρον τὸν κήπον καὶ τοὺς ἀγρούς, γεμάτα ἀπὸ λουλούδια ἀπλὰ ἢ μεγαλοκροσπῆ, ταπεινὰ ἢ ὑπερήφανα. Μερικά, πτωχικά καὶ ἀρρωστίαρικά, ἐφαινοντο ὡς νὰ ἤθελαν νὰ κρυφθοῦν.

— Δυστυχῆ περιφρονημένα φυτὰ, εἶπεν ὁ κλάδος τῆς μηλέας, πόσον διαφέρετε ἀπὸ τοὺς συντρόφους σας ! Πῶσον δυστυχισμένη θὰ σας ἐφαίνετο ἡ μοῖρά σας, ἂν, ὅπως ἐγὼ καὶ τὰ ὀμοῖά μου φυτὰ, εἴμποροῦσατε νὰ ἐνοήσετε πῶσα πρᾶγματα σὰς λείπουν ! Ἀλλὰ εἶνε δύνατον νὰ ἦσαν διαφορετικά τὰ πρᾶγματα ; Δὲν εἴμποροῦν ὄλοι νὰ εἶνε εἰς τὴν ἰδίαν θέσιν.

Ἐν ᾧ ἔλεγεν αὐτὸ ὁ κλάδος τῆς μηλέας παρετήρηε πρὸ πάντων, ὡς νὰ τα ἐσυμπόνει τάχα, μερικά λουλουδάκια σκορπισμένα πολλὰ μαζὶ εἰς τοὺς ἀγρούς, εἰς τὰ κοιλώματα καὶ ἕως εἰς τὰς χαραγμάδας ποῦ ἦσαν ἀνάμεσα εἰς τὰς πλάκας τοῦ δρόμου. Ἦσαν πρότυχα χερτάρια, ἐφύτρωναν μόνον τὸν χωρὶς κανεῖς νὰ συλλογισθῇ νὰ τα μαζέψῃ, οἱ δὲ ἀνθρωποι τα ὀνόμαζον λεονταρόδοντα.

— Κακόμοιρα ! ἔλεγεν ὁ κλάδος : ἐν τούτοις δὲν εἶνε δικὸ σας σφάλμα ἂν εἰσθε τόσον πρότυχα καὶ ἂν εἶνε τόσον χωριάτικο τὸ ὄνομά σας. Τέλος πάντων πρέπει νὰ τὴν υποφέρετε τὴν κακομοιρίαν σας. . .

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην, αἱ ἀκτῖνες τοῦ ἡλίου ἦλθον νὰ φιλήσουν τὸν ὠρατὸν κλάδον τῆς μηλέας ἄλλ' ἐφίλησαν ὀμοίως καὶ τὰ πτωχὰ κίτρινα λουλούδια τῶν ἀγρῶν.

Ὁ κλάδος τῆς μηλέας ποτὲ δὲν ἐσυλλογισθῆ τὴν ἀγαθότητά ποῦ ἔχει ὁ Θεὸς πρὸς ὄλα τὰ ζῶν καὶ ἀναπνεύον δὲν εἰξυρε πῶσα ὠραία καὶ ἄλλα πρᾶγματα μένουν κρυμμένα καὶ ἄγνωστα εἰς τὸν κόσμον, χωρὶς ὄμως δι' αὐτὸ καὶ νὰ τα λησμονῆ ὁ Πλάστης. Αἱ ἀκτῖνες τοῦ ἡλίου ὄμως τὸ εἰξυραν.

— Γιὰ ποῖα κακομοιριὰ ὀμιλεῖς ; τοῦ εἶπαν. Ποῖδ δυστυχισμένο φυτὸν συμπονεῖς τόσον πολὺ ;

— Τὸ λεονταρόδοντο. Ποτὲ δὲν το κᾶπτον νὰ το κᾶμουν ἀνθοδέσμας οἱ διδάται τὸ κατοῦν μὲ τὰ πόδια των, καὶ τοὺς σπόρους του τοὺς σκορπῇ ὁ ἀέρας καὶ ὄλοι τοὺς περιφρονοῦν ὄσαν τὴν σκῶνν. Εἶνε κακόμοιρο : ἐγὼ εἶμαι εὐχαριστημένος γιατί δὲν του ἐμοιάζω.

Πολλὰ χαρούμενα παιδία ἐφθασαν εἰς τοὺς ἀγρούς. Τὸ ἐν ἀπ' αὐτὰ ἦτο πόσον μικρὸν, ὅστε τὰ ἄλλα το ἐσήκωναν. Τὸ ἀφῆκαν χάμω εἰς τὴν χλόην ἀνάμεσα εἰς τὰ κίτρινα λουλούδια. Τὸ παιδάκι ἐφύναξε χαρπὰ, ἐκτύπησε τὰ χερτάκια του, ἐκυλίσθη εἰς τὰ χόρτα, καὶ μὲ τὴν ἀθωότητά του ἐφίλησε τὰ λουλούδια τὸ ἕνα κατόπιν ἀπὸ τὸ ἄλλο.

Τὰ ἄλλα παιδιά ἐκοψν παπαρούνες καὶ ἄλλα λουλούδια. Ἐπλεξαν στεφάνια καὶ ἐστόλισαν τὴν κεφαλὴν των καὶ τὰ χέρια των ἄλλα τὰ μεγαλείτερα ἐκοπιον μὲ προσοχὴν τὰ κοτσάνια τῶν λεονταροδόντων, τῶν ὁποίων τὸ ἐπάνω μέρος, ὅπου ἦτο ὁ σπόρος, ποῦ καὶ ὁ πλέον σιγανὸς ἀέρας τὸν ἀρπάζει, ἦτο φουντωτὸν, χνουδωτὸν, πολὺ χαριτωμένον. Τὰ παιδιά ἐπλησίαζον τὸ φουντωτὸν ἐκεῖνο μέρος εἰς τὰ χεῖλη των, ἐφυσούσαν ἐπάνω εἰς αὐτὸ, καὶ ἐπροσπάθουν νὰ πετάξουν μονομῆς μὲ τὸ φύσημά των εἰς τὸν αἶρα ἄλλους τοὺς σπόρους. Ἡ μάμμη των τοῖς εἶχεν εἰπῆ, ὅτι ἂν τὸ κατώρθωναν, θὰ εἶχαν, πρὶν νὰ τελειώσῃ ὁ χρόνος, ὠραία καινούργια φορέματα.

Τὸ περιφρονημένον λοιπὸν λουλούδι, τὰ παιδιά το ἐθωροῦσαν ὡς ἀληθινὸν προφήτην.

— Κῦρτα, εἶπον αἱ ἀκίβνες τοῦ ἡλίου ἐννοεῖς τώρα τὴν ὠραιότητά του, ἐννοεῖς τί ἀξίζει;

— Ναι, διὰ τὰ παιδιά, ἀπεκρίθη ὁ κλάδος τῆς μηλέας.

Τὴν στιγμήν ἐκείνην ἦλθε καὶ μία γραῖα. Ἦρχιζε νὰ μαζεύῃ λεονταρο-

δοντα μὲ τὰς ρίζας των, καὶ ἔκαμνε μεγάλη δαμάτια. Μερικὰ ἀπ' αὐτὰ θὰ τῆς ἐχρησίμευαν ὡς καφές· τὰ ἄλλα ἐσκόπευε νὰ τα πωλήσῃ εἰς τὸν φαρμακοκοῖον.

— Ἡ ὠραιότης εἶνε προσωρισμένη διὰ τὴν πλέον μεγάλην δόξαν, διὰ τὴν πλέον μεγάλην εὐτυχίαν· αὐτὴ ἔχει πάντα τὴν πρώτην θέσιν.

Ματαίως αἱ ἀκίβνες τοῦ ἡλίου ἐπανελάβαν καὶ πάλιν ὅτι ἡ ἀγαθότης τοῦ Θεοῦ μοιράζεται εἰς ὅλα τὰ πλάσματα καὶ ὅτι ὁ Θεὸς δίδει εἰς ὅλους τὰ ἀγαθὰ του καὶ εἰς τὸν κόσμον τοῦτον καὶ εἰς τὴν ἄλλην ζωὴν.

— Ὁ καθεὶς μὲ τὴν ιδέαν του, ἀπεκρίθη ὁ κλάδος.

Ἐν τούτοις ἡ εὐμορφὴ κόρη τῆς μεγάλης κυρίας ἐβήκεν εἰς τὴν αἴθουσαν. Ἐκράτει εἰς τὰς χεῖράς τῆς κατὶ τι τὸ ὅποιον εἶχε περιτυλιγμένον μὲ τρία ἢ τέσσαρα φύλλα χαρτίου. καὶ διὰ τὸ ὅποιον ἐφαίνετο ὅτι ἐλάμβανε πολὺ περισσότερας προσυλάξεις παρ' ὅσας ἡ μητέρα τῆς διὰ τὸν κλάδον τῆς μηλέας.

Ἀπεμάκρυνεν ἡσυχα ἡσυχα τὰ φύλλα καὶ εἰς τὸ μέσον ἐφάνη ἡ λεπτοκαμωμένη καὶ χαριτωμένη κεφαλὴ τοῦ τέσου

περιφρονημένου λεονταροδόντου. Ἡ μικρὰ κόρη ἐθαύμασε πολλὴν ὥραν τὴν χάριν, τὴν εὐμορφίαν, τὴν λεπτότητα τοῦ λουλουδιοῦ αὐτοῦ, τὸ ὅποιον, τὸ μικρότερον φύσημα τοῦ ἀνέμου εἰμπίρει νὰ το καταστρεφῇ.

— Τί ὠραῖόν του εἶνε! εἶπεν ἡ μικρὰ κόρη. Θέλω νὰ το βάλω ἐδῶ, εἰς τὸ πλάγι τοῦ κλάδου τοῦτου τῆς μηλέας, τὸν ὅποιον ὄλοι θαυμάζουν ἴδουσαν πολὺ δὲν ὀμιάζουν διόλου, ἀλλὰ τὸ καθένα, εἰς τὸ εἶδος του, εἶνε τόσο ὠραῖον ἔσον καὶ τὸ ἄλλο.

Ἀφ' οὗ δὲ εἶπε τὰς λέξεις ταύτας, ἤγγισε μὲ τὰ χεῖλη τῆς τὸ ταπεινὸν λουλούδι, καὶ ἐφίλησε ἐπίσης καὶ τὸν κλάδον τῆς μηλέας. Τὰ φύλλα τοῦ τελευταίου τούτου ἅμα ἔλαβον τὸ φιλίμα ἐκεῖνο ἐφάνησαν ὡς νὰ ἐκακκίνιζον, ἀλλὰ ἀπὸ ἐντροπὴν καὶ ὄχι ἀπὸ θυμόν. Ὁ κλάδος ἐβλεπε τέλος πάντων, ὅτι ἂν ὁ καθεὶς κρίνῃ μόνον μὲ τὴν ιδέαν του τοῦ παρὰ πολὺ μεγαλείτερον ἀφ' ὅ,τι εἶνε, καὶ τοὺς ἄλλους παραπολὺ μικρότερους ἀφ' ὅ,τι εἶνε.

[Andersen] ΑἰΜΥΛΙΟΣ ΕἰΜΑΡΜΕΝΟΣ

Η ΚΥΡΙΑ ΤΡΟΜΑΡΑ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Z.

Πῶς θὰ γλυτώσῃ ἡ κυρία Τρομάρα ἀπὸ αὐτὸν τὸν τρομερὸ καὶ φοβερὸ κίνδυνον;

Ἐνα μόνον τρόπο σωτηρίας βλέπει: Νὰ σκαρφώσῃ ἐπάνω 'στὸ τραπέζι, καὶ ἀπὸ αὐτὸ τὸ φρούριο νάντιστοθῇ 'στὸν ἐχθρόν.

Ἀλλὰ μὲ τί φόβο, μὲ τί λαχτάρια κατορθώνει νὰ φθάσῃ ὡς τὴν πολυθρόνα που θὰ τὴν μεταχειρισθῇ γιὰ σκαλοπάτι!

Τελοςπάντων, πατεῖ 'στὴν πολυθρόνα καὶ ἀπὸ ἐκεῖ ἀνεβαίνει ἐπάνω 'στὸ τραπέζι. Τότε κυττάζει κάτω 'στὸ πάτωμα καὶ βγάζει τὲς φωνές... Τί συμβαίνει; Ἡ ἀράχνη ἐγύρισε καὶ τώρα πηγαίνει πρὸς τὸ μέρος τῆς. Ἄν ἀναβῇ καὶ 'στὸ τραπέζι;...

Εὐτυχῶς, ὁ ἀδελφὸς τῆς κυρίας Τρομάρας, ὁ ἀνδρεῖος Ἀχιλλεὺς που δὲν φοβάται τίποτε τρέχει νὰ τὴν βοηθήσῃ. Χωρὶς κανένα ὄπλον, πιάνει μὲ τὸ χεράκι του τὸ θερίο, τὸ σηκώνει ἀπὸ τὸ ποδάρι καὶ το δείχνει τῆς ἀδελφῆς του.

— Γί φοβάσαι; τῆς λέγει· εἶνε νὰ φοβηθῇ κανεὶς τόσο μικρὸ ζώφιον;

Ἡ κυρία Τρομάρα δὲν τὰκούει αὐτὰ. Ὁ φόβος τὴν κάμνει σκληρὴ; καὶ ἀπαιτεῖ ἀπὸ τὸν ἀδελφόν τῆς τὸν θάνατον τοῦ αἰχμαλώτου:

— Βάλ' το κάτω καὶ πάτησέ το ἀμέσως! τοῦ φωνάζει κτυπῶντας τὸ πόδι τῆς.

— Ὅχι, κυρία μου, ἀποκρίνεται ὁ Ἀχιλλεὺς. Ὅλα τὰ πλάσματα τοῦ Θεοῦ ἔχουν τὸ δικαίωμα νὰ ζοῦν. Καὶ ἀνοίγει λιγάκι τὸ παράθυρο καὶ ρίχνει κάτω 'στὸν κῆπο τὴν ἀράχνη, γιὰ νὰ ζῆσῃ καὶ αὐτὴ σὰν πλάσμα τοῦ Θεοῦ.

(Συνέχεια προσεχῶς)

Η ΚΥΡΙΑ ΜΑΡΘΑ

ΚΑΡΔΙΑ ΜΗΤΕΡΑΣ ΚΑΙ ΚΑΡΔΙΑ ΚΟΡΗΣ (*)

Ἡ Φροσύνη ἀκουμποῦσαν εἰς ἕνα δένδρον καὶ ἐσυλλογίζετο. Κάποτε ἔχωνε τὸ χεῖρ τῆς εἰς τὸ θυλάκιον τῆς μακρῆς ποδιάς τῆς καὶ, ἔταν τὰ δάκτυλά τῆς ἀπαντοῦσαν ἕνα χαρτὶ διπλωμένον, ἀνατρίχιαζε.

Τὸ χαρτὶ αὐτὸ ἦτο τὸ γράμμα τῆς πτωχῆς μητέρας τῆς, ἀπὸ εἶχε φέρῃ πρὸ ὀλίγου ὁ γραμματοκομιστής, καὶ ἔταν τὸ ἀνοίξεν, ὅταν τὸ ἀνέγνωσε, ὅταν εἶδε τί εἶχε μέσα, ἔγινε κατακόνκινη, καὶ τὰ μάτια τῆς ἐδοῦρκεσαν.

Ὡσὰν γὰ ἐφοβεῖτο δὲ μήπως ἐννοήσουν τί τῆς ἔγραφεν ἡ ἀπλοϊκὴ τῆς μητέρα, ὡς νὰ ἐντρέπετο μήπως ἀναγνώσουν εἰς τὸ πρόσωπόν τῆς τί εἶχε μέσα τὸ γράμμα, κατέβη εἰς τὸν κῆπον, καὶ ἐκεῖ μόνη ἐσυλλογίζετο...

Ἐνῶ δὲ ἀκουμποῦσαν εἰς τὸ δένδρον, μέσα εἰς τὴν σιωπηλὴν μονασίαν τοῦ κήπου, — ἐν ᾧ πρὸς τὴν Σαλαμίνα ἐκεῖ κάτω ἔδωκεν ὁ ἥλιος — ἄρχισε νὰ τῆς ἐμιλῇ ἀπὸ μέσῃ τῆς ἡ φωνὴ τὴν ὁποίαν ἀκούομεν, γλυκεῖαν ἢ φοβεράν, εἰς τὰς σπουδίας στιγμὰς τῆς ζωῆς μας. Ἡ φωνὴ ἐκείνη τῆς ἔλεγεν ἀλόγητα:

— Εἶσαι κακὴ, κακὴ!

Καὶ τὸ χεῖρ τῆς Φροσύνης ἔσφιγγε μὲ περισσότεραν συγκίνησιν, εἰς τὸ θυλάκιον τῆς ποδιάς τῆς, τὸ γράμμα τῆς μητέρας τῆς.

Ἡ Φροσύνη ἦτο ἀπὸ ἕνα χωρίον τῆς Εὐρω-

τανίας· ὁ πατέρας τῆς Φίλιππος εἶχε κάτω ἀπὸ τὸ σπίτι των ἕνα μαγαζὶ, τὸ ὅποιον ἦτο συγχρόνως παντοπωλεῖον, ἐμπορικόν, καπηλεῖον καὶ φαρμακεῖον. Ὁ Φίλιππος δύο φορές τὸν χρόνον ἐπήγαγεν εἰς τὸ Καρπενήσιον καὶ ἐφώνιζε. Τὴν τελευταίαν φοράν ἐπῆρε μαζί του ὅσα χρήματα εἶχε, καὶ ἐπῆγε πάλιν ναγοράσῃ πράγματα διὰ τὸ ἐμπορικόν του. Εἶχεν ἀναβῆ τὸν ἀνήφορό που εἶνε ἀνάμεσα εἰς τὰ δύο βουνά, τὴν Καλιακοῦδα καὶ τὴν Χελιδού, καὶ εἶχε φθάσῃ εἰς τὴν πευκοφυτευμένην

(*) Ἐκ τῶν ἔργων ἐκδοθέντων «Παιδικῶν Διαγμάτων» Α. Π. Κουρτεῖδου.

κοιλιάδα· ἐκεῖ εἰς τὰ στενά, πρὶν ἀκόμη ἀνεβῆσιν τὰ βουνά, ἐπήδησαν ἑξαφνα ἀπὸ τὰ χαμόκλαδα τρεῖς ἄνθρωποι, μὲ λερὴν φουστανέλλαν καὶ ἄγρια πρόσωπα. Ἦσαν λησταί! Ὁ Φίλιππος ἦτον ἀνδρεῖος καὶ δὲν ἠθέλησε νὰ παραδοθῇ, καὶ ἄς ἦτο ἕνας μὲ τρεῖς. Ἐπυροβόλησε καὶ ἐπλήρωσεν ἕνα ἀπὸ τοὺς ληστές· ἐκέντρισε μὲ ὄλην τὴν δύναμιν τὸ ἄλογόν του καὶ αὐτὸ, ὡς νὰ ἐνοιωθε τί συνέβαινεν ἐφυγεν ὡς ἀστραπὴ· ἀλλὰ δύο

καὶ τὸν μετέφεραν εἰς μίαν στάνην, δέπου τὸν ἐπεριποιήθησαν ὅπως εἰμποροῦσαν· ἕνας βοσκὸς ἔτρεξε νὰ εἰδοποιήσῃ τὴν ἐξουσίαν· ἔπειτὰ τὸν ἀνάβασαν εἰς ἕνα ἄλογον, τὸν ἔδεσαν ἐπάνω καλὰ, καὶ τὸν ἐπῆγαν εἰς τὸ σπίτι του.

Ἄχ! μὲ ποίους θρήνους ἐγέμισε τὸ σπίτι του ὅταν ἐβῆκεν ἡ πένθιμος συνοδεία! Ἡ δυστυχισμένη γυναῖκά του, ἡ δυστυχισμένη Φροσύνη! Ὅταν ἐβλεπαν τὰς πληγὰς του ἀνοικτάς, ὡς στό-

ματα, ταῖς ἤρχετο νὰ τρεῖλαθοῦν· καὶ ὅταν ὁ Φίλιππος εἰς τὸ ψυχορράγημά του, ἀνοίγε τὰ βλεφαρὰ του καὶ τὰς ἐκύτταζε λυπητερά, μὲ ἕνα βλέμμα ἀλλοιώτικο, ἕνα βλέμμα που ἐγύριζε, ὅλ' ἔλεγε, ἀπὸ ἕνα μακρὸν κόσμον, ἐνοιωθῆν ἕως μέσα εἰς τὴν καρδίαν των τὴν παγωνίαν που σκαρπάει τριγύρω του ὁ ἐρχομὸς τοῦ Θανάτου. Ἄχ! ἐτελείωσε! τὰ ἱατρικὰ τῶν ἱατρῶν, τὰ σφικταγκαλιὰσματα τῆς ἀγάπης των, τὰ κομμένα ἀπὸ λυγμοὺς φιλήματά των δὲν κατώρθωσαν νὰ σταματήσουν, — νὰ κρατήσουν τὴν ψυχὴν μέσα εἰς τὸ κατατρυπημένον σῶμα· καὶ ἡ ψυχὴ ἐφυγε...

Καὶ ὁ ταλαίπωρος Φίλιππος ἀφῆκε χήραν τὴν γυναῖκά του καὶ ὄρφανὴν τὴν Φροσύνην!

Ὁ νεκρὸς ὡς νὰ ἐπῆρε μαζί του ὄλην τὴν εὐτυχίαν, ἀφῆκε τὴν δυστυχίαν καὶ τὴν κακομοιρίαν εἰς τὸ σπίτι του ἀπὸ τὴν ἡμέραν ποῦ τὸν ἐπέκασαν μὲ τὸ χῶμα. Οἱ λησταὶ τοῦ εἶχαν κλέψῃ τὴν περισσότεραν του περιου-

βόλια τὸν εὐρήκαν καὶ ἐκρημνίσθη ἀπὸ τὸ ἄλογον. Ἐτρεξαν οἱ λησταί, τοῦ ἐπῆραν μὲ βρῆεις ὅλα τὰ χρήματά του, τοῦ ἐπῆραν καὶ τὸ ἄλογόν του. Καὶ διὰ νὰ τὸν ἀποτελειώσουν, τοῦ ἔδωκαν πέντε ἔξη πεισιμωμένους μαχαιριές, τὸν ἐρίψαν εἰς ἕνα λάκκον, καὶ ἔγιναν ἄφαντοι, μέσα ἀπὸ τὰ δένδρα πρὸς τὸ βουνόν...

Ἐπειτα ἀπ' ὀλίγην ὥραν βοσκοὶ ἐπερνοῦσαν ἀπ' ἐκεῖ καὶ ἀκούσαν βογκητὰ ἐπλησάσαν καὶ εὐρήκαν βουτηγμένον εἰς τὸ αἷμά του ἕνα ἄνθρωπον ἕνας τὸν ἐγνώρισαν ὅτι ἦτο ὁ Φίλιππος· ἔκαμαν ἐκ τοῦ προχείρου ἕνα φορέον μὲ κλαδιά

καὶ οἱ δαναίσται, οἱ ὅποιοι πολλὰκις εἶνε βοηθοὶ τοῦ Χάρου καὶ ἀποτελειώων τὴν καταστροφὴν που ἀρχίζει ἐκεῖνος, ἔκαμαν κατασχεσιν εἰς τὰ πράγματα τοῦ μαγαζιοῦ του.

Ἡ εὐτυχία δημοιάζει μὲ τὴν ἰσορροπίαν εἰς τὴν ὁποίαν κρατεῖ ἡ ψυχὴ μας τὸ σῶμα. Ὅταν ἡ ψυχὴ ζωογονῇ τὸ κορμί, δίδει ζωὴν καὶ κίνησιν καὶ ἐκφρασιν καὶ εἰς τὸ χεῖρ που κινεῖται μὲ χάριν, καὶ εἰς τὸ πόδι που τρέχει μὲ ἐλαφράδα, καὶ εἰς τὸ μάτι που δαράνεται ἀπὸ συγκίνησιν, καὶ εἰς τὸ στόμα ποῦ γελά χαροπὰ. Ἐφυγεν ἡ ψυχὴ; κρημνίζεται κάτω τὸ σῶμα· ἔαπλώνεται ἕνας

όγκος βαρύνει από την άκνησιαν της αναισθησίας, σπάζει... Το ίδιο και η ευτυχία εις πολλές περιπτώσεις, είναι η ισορροπία που κρατεί μέσα εις την οικογένειαν ένας πατέρας, ένας αδελφός· αυτός είναι η ψυχή που δίδει ζωή εις όλα, και τα κρατεί όλα ερθρά· έφυγεν αυτός; κρημνίζονται όλα· πάνε αι χαρές, πάν' και τα γέλια, πάν' κ' αι ελπίδες!

Αυτό συνέβη και τώρα. Πάει η ευτυχία!... Κανείς δεν έφρόντισε δια τα δύο δυστυχή όντα. Η χήρα ιδιού της συγγενείς δεν είχαν εκεί. Οι δε συγγενείς του άνδρος της, που ήταν εις το χωριό, δεν έγύρισαν να την ιδούν.

Αλλά η μητέρα της Φροσύνης δεν έχασε το θάρρος της.

—Θα δουλέψω, είπε.

Και έδουλευσεν όπως η πτωχοτέρα χωριάτισσα εις τα χωράφια, και έσκάλιζε και εθέριζε, και εβενουδούλευεν εις το σπίτι της. Και έκαμνε την δουλειάν όχι ως άγγαρεία, με γογγυσμόν, με επίδειξιν ότι είναι άρχοντομαθιμένη και ξεπεσμένη, αλλά με ύποταγήν.

—Αυτό ήτο το θέλημα του Θεού! έψιθύριζε.

Μονάχα, η κρυφή λύπη και αι στερήσεις την έγήρασαν παράκαυρα· και μέλις τριάντα χρόνων γυναίκα έφαινετο ως πενήντα.

Η Φροσύνη ήτο δέκα έτων τότε και ήτο εις την τρίτην τάξιν. Η μητέρα της την αφήκε, μαυροφορεμένη μαθήτριά, εις το σχολείον. Ητο βεβαία ότι θα ηνχαριστείτο εκεί επάνω η ψυχή του άνδρος της αν άντρέφε το παιδί των, όπως θα το άντρέφει εκείνος αν ζήσουν.

Ο θεός της κόρης, ο αδελφός του πατέρα της, πρό πολλών έτων άποκατεστημένος εις τας Αθήνας, άμα έμαθεν εις ποίαν δυστυχίαν εύρισκετο η οικογένεια του αδελφού του της έστειλεν ένα μικρόν βοήθημα. Αλλά είχε μεγάλην οικογένειαν και τα χρήματα δεν έπερίσευαν. Τότε έσκέφθη άλλο μέσον.

—Καντά εις τα τόσα στόματα ως προστεθή κ' ένα άλλο άκόμη, είπε.

Και άπεφάσισε να φέρη την Φροσύνην εις τας Αθήνας, να την έχη εις το σπίτι του με τα ίδια τα παιδιά, να την σπουδάση εις το Αρσάκειον. Να μορφωθεί, να γίνη διδασκάλισσα μίαν ήμέραν, να φροντίση και δια το ίδιον της μέλλον και δια τα γηρατεία της μητέρας της.

Η μητέρα της Φροσύνης κατ' άρχάς ήκουε με θυμόν όλα της έγγραφεν ο άνδράδελφός της.

—Να τους στείλω την Φροσύνην μου, είπε, το φως των ματιών μου, και εγώ να μένω εδώ βλοσυρή στην καλαμιά 'ς τον κάμπο! και τί άλλο έχω εγώ εις

τον κόσμον από την Φροσύνην μου, και θέλουν να μου την πάρουν κι' αυτήν!... Αλλά ο άνδράδελφός της έπήγε το θύρος δι' έργασίαν του εις το θροασερόν και καταφύτον Καπερνάειον και απ' εκεί έπατάχθη έως εις το χωριό του. Τότε έπροσπάθησε να κατορθώση με το στόμα ό,τι δεν ήμπορεσε να κατορθώση με το γράμμα.

(Έπεται συνέχεια)
ΑΡ. Π. ΚΟΥΡΤΙΑΝΗΣ

ΤΟ ΜΕΓΑ ΔΑΣΟΣ
ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΥΠΟ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'.
Ο ΚΕΝΟΣ ΚΑΡΒΟΣ

Πως να μη θεωρηθούν ευτυχείς, δια την υπό του οδηγού ανακάλυψιν του κοιλωμάτος εκείνου, του μη άραιομένου εις εργασία άνθρωπίνην, αλλά εις μίαν φυσικην διασκόφην της βραχυδου δχθης; Επί του εδάφους, άμμος λεπτός, πολύ ξηρά. Ούδεν ίχνος ύγρασίας, ούτε εις τα γύρω τοιχώματα, ούτε εις το επάνω, το το όποιον άπειτέλει την όροφήν. Χάρις εις το άδιαπέραστον τουτο άστυον, οι ταξιδιώται μας δεν ήνωχλήθησαν διόλου από την ραγδαίαν βροχήν, η οποία διήρκεσε καθ' όλον το πρώτον ήμισυ της νυκτός. Είχον λοιπόν ασφαλές καταφύγιον εις το σπήλαιον τουτο, δι' όλον τον καιρόν, τον όποιον θιπήτει η κατασκευή της σχεδιάς.

Αλλως τε, αρκετά ισχυρός άνεμος έπνευεν ήδη από βορρά. Ο ουρανός, με τας πρώτας ακτίνας του ήλιου, εκαθαρίσθη από τα νέφη. Η ήμέρα προγγέλλετο θερμή. Ίσως ο Κάμης και οι σύντροφοί του θα ενθουσιούντο μετα πόθου την σκιάν των δένδρων, υπό τα όποια είχαν οδοιπορήση επί πέντε ήμέρας.

Ο Τζών Κόρτ και ο Μάξ Ουμπέρ, δεν έκρυπτον διόλου την εύθυμίαν των, την χαράν των. Ο ποταμός εκείνος έμελλε να τους μεταφέρει άκόπως εις διάστημα τριακοσίων χιλιομέτρων περίπου, μέχρι του μέρους όπου έρρειεν ο Ουμπάγκης, του όποιου βεβαίως ήτο παρακόταμος. Ούτω, τα τρία τέταρτα του ταξιδιού θα διηγούτο υπό θρους εύνεϊκώτερος άφ' όσον είχε διανυθή το άλλο τέταρτον, ήτοι το διάστημα από της εισόδου του δάσους μέχρι της άριστορας δχθης του ποταμίου.

Ο ύπολογισμός ούτος κατεστρώθη με αρκετήν ακρίθειαν υπό του Τζών Κόρτ, επί τη βάσει των πληροφοριών, τας όποιας τω έδωκεν ο οδηγός.

Τα βλέμματα των τότε έστράφησαν δεξιά και άριστερά, ήτοι προς βορράν και προς νότον.

Επάνω ο ποταμός εξεστίνετο όσον

έφθανε το βλέμμα, σχεδόν κατ' εύθειαν γραμμήν, και εξηφανίζετο εις άπίστασιν τριών χιλιομέτρων, υπό τας συστάδας των δένδρων. Εκείθεν ίσως θα έλόζετο προς τα βορειανατολικά, και εκ τουτου θα ήδυνάτο τις να τον συναντήση με το άλλο εκείνο ρίον, το όποιον παρατήρησε το κερβάνιον, όταν εστάθμευσαν εις τον γήλοπον των ταμρινόδένδρων.

Κάτω, ο ποταμός έπροχώρει ήμισυ χιλιομέτρων περίπου, εκείθεν δε έκαμνε μίαν απότομην στροφήν προς τα νοτιανατολικά, και εξηφανίζετο. Από την στροφήν αυτήν, από τον άγκώνα αυτόν του ποταμού, το δάσος ανέλαμβανε την κανονικήν του πυκνότητα.

Είμπορούμεν να ειπωμεν, ότι το μέρος τουτο της άριστερας δχθης κατείχετο από μίαν μεγάλην βαλτώδη εξαίθραν. Αλλά από της άπέναντι δχθης τα δένδρα ήσαν παρατεταγμένα εις παράλληλας πυκνάς. Λόχη βαθεία, άπέραντος, έκάλυπτε την επιφάνειαν του άνωμάλου εκείνου εδάφους, αι δε τελευταίαί αυτής κορυφαί, φωτιζόμεναι υπό του ανατέλλοντος ήλιου, προσέπιπτον εις άπώτατον όρίζοντα.

Όσον άφορά την κοίτην του ποταμού, ύδωρ διαυγές, μετακινούμενον όρμητικώς, την έπλήρου μέχρι χειλέων, παρέσυρε δε κορμούς δένδρων, κλάδους, θάμνους και σωρούς χόρτων, τους όποιους άπέσπα το ρεύμα και από τας δύο ύδατοδράτους δχθας.

Ο Τζών Κόρτ ενθουμήθη, ότι την νύκτα εκείνην, είχαν άκούση την λέξιν «γγκόρα» προφερομένην πλησίον του σπηλαιού. Έκύτταξε λοιπόν να ιδή μήπως κανέν άνθρώπινον πλάσμα περιέφερετο εις τα πέριξ. Ότι νομάδες θάπετόλιμων κάποτε να πλέουν δια του ποταμού τουτου, δια να φθάσουν εις τον Ουμπάγκην, τουτο ήδυνάτο τις να παραδεχθή, χωρίς όμως και να συμπεράνη, ότι η άπέραντος εκείνη έκτασις του δάσους, του προχωρούντος προς ανατολάς μέχρι των πηγών του Νεϊλου, έσυχνάζετο από φυλάς νομαδικάς η κατωκείτο από φυλάς μουίμους.

Όπωςδήποτε, ο Τζών Κόρτ δεν άνακάλυψε κανέν άνθρώπινον πλάσμα εις τα πέριξ του βάλλτου, ούτε επί του βράχου, ούτε επί της δεξιάς δχθης του ποταμού.

—Θα κάμω λάθος, έσκέφθη, θα ήτο παραισθήσις... Είμπορεί να ποικιλήθη καμμίαν στιγμήν και να μου εφάνη εις το όνειρόν μου ότι ήκουσα αυτήν την λέξιν.

Και δεν ειπε τίποτε δια το περιστατικόν αυτό εις τους συντρόφους του. Αλλά στραφείς προς τον Μάξ Ουμπέρ, ήρώτησεν.

—Αγαπητέ μου Μάξ, εξήγησε ταπεινώς συγγνώμην από τον καλόν μας Κάμην που άμφεβαλλες δια την υπαρ-

ξιν του ποταμού, δια την όποιαν αυτός δεν άμφεβαλε ποτέ;...

—Πολύ εύχαριστός, άπεκρίθη ο Μάξ Ουμπέρ, θα όμολογήσω ότι εγώ είχα άδικον και ότι ο Κάμης είχε δικαίον... και είμαι πολύ εύτυχής διότι το ρίον αυτό θα μας βγάλη ίσως εις τον Ουμπάγκην χωρίς κόπον...

—Χωρίς κόπον... δεν είμπορώ να το βεβαιώσω, ειπεν ο οδηγός... Ίσως καταρράκται, ρεύματα...

—Ας βλέπωμεν μόνον την καλήν όφιν των πραγμάτων, υπέλαθεν ο Τζών Κόρτ. Έγυρεύαμεν ποτάμι, και ίδού αυτό. Έλογαρίζαμεν να κατασκευάσωμεν σχεδίαν... ως την κατασκευάσωμεν!

—Από σήμερα άμέσως θάρχιτω την εργασία ειπεν ο Κάμης, και αν θέλετε να με βοηθήσετε, κύριε Τζών...

—Βεβαιότατα, Κάμη. Και εν φημεεις θα εργαζώμεθα, ο Μάξ θα λάθη την καλωσύνην να φροντίση περι τροφής...

—Και το πράγμα είναι πολύ έπιείγον, άπεκρίθη ο Μάξ, διότι δεν έχομεν τίποτε να φάγωμεν... Εκείνος ο φαγός ο Λάγκας τα έφαγεν όλα χθές το βράδυ.

—Εγώ, φίλε μου Μάξ;... έψιθύρισεν ο Λάγκας, ο όποιος ένόμισεν ότι τον έπιπλήττουσαν σοβαρά και εφάνη πολύ λυπημένος.

—Όχι δά! άστεϊεύομαι, καλέ μου Λάγκας! εξηκούθησεν ο Μάξ Ουμπέρ. Έλα μαζί μου! —Θα πάμε γιζ κυνήγι. Θακούλουθώμεν την δχθην, έως εκεί που στρέφει ο ποταμός. Με το βάλλτο από το ένα μέρος με το ποτάμι από το άλλο, το κυνήγι δεν θα μας λείψη και... ποιος ξέρει, μήπως πιάσωμεν και κανένα ψάρι, δια ναλλάξω όλίγον το συνεθισμένον...

—Μόνον να φυλαχθήτε από τους κροκοδείλους και από τους ίπποποτάμους, κύριε Μάξ, παρατήρησεν ο οδηγός.

—Ε, Κάμη! ένα μπουτί ίπποποτάμου η δέν είναι εύκαταφρόνητον πράγμα, στοχάζομαι!... Πως είμπορεί να μην έχη νοστιμώτατον κρέας ένα ζώον χαρκτηήρος τόσοσ ειρηνικού, ένας χοίρος του νερού, επί τέλους;...

—Χαρκτηήρος ειρηνικού... είμπορεί, κύριε Μάξ! αλλά όταν τον πειράξουν, ο θυμός του ίπποποτάμου είναι τρομαρός!

—Έντοσούτω, δεν είμπορεί κανείς να του κόψη μερικά χιλιογράμματα κρέας, χωρίς να τον πειράξη όλίγον... Ξ, τι να γίνη!

—Τέλος πάντων, προσέθεσεν ο Τζών Κόρτ, αν ιδήτε τον παραμικρόν κίνδυνον, να επιστρέψετε το γρηγορώτερον. Να είσθε φρόνιμοι...

—Και εις να είσθε ήσυχοι... Έλα, πάμε, Λάγκας!

—Ναι, πήγαινε, παιδί μου, ειπεν ο Τζών Κόρτ, και μη λησμονής, ότι σου

είμπορεσθε να τον φίλον σου Μάξ! Κατόπι τοιαύτης συστάσεως, ήμπορούσαν να θεωρούν ως βεβαίον ότι τίποτε δυσάρεστον δεν θα συνέβαινε εις τον Μάξ Ουμπέρ, άφ' ου ο Λάγκας θα ήτο πλησίον του δια να τον προσέχη.

Ο Μάξ Ουμπέρ έπήγε την καρμίδιαν του και έπεθεώρησε την φυσίγγιον θήκην του.

—Οικονομία εις τα φυσίγγια, κύριε Μάξ! ειπεν ο οδηγός.

—Ότον γίνεται, Κάμη! άπεκρίθη ο Μάξ Ουμπέρ. Μη την αλήθειαν όμως λυπούμαι πολύ που η φύσις δεν έφρόντισε να κάμη και κανεν φυσίγγιον δένδρον, όπως έκαμε το άρτοδένδρον και το βουτερόδένδρον των άφρικανικών δασών. Έτσι θι ήμπορούσε κανείς να κόπη φυσίγγια, όπως κόπτεται τώρα συκα η χουρμάδες!

—Πολύ σωστά! ειπεν γελῶντες ο Τζών Κόρτ και ο Κάμης.

Τότε ο Μάξ Ουμπέρ και ο Λάγκας έπληραν τον δρόμον της δχθης, δρόμον κατηγορικόν, ο όποιος τους άπέκρυψε μετ' όλίγον και τους δύο.

Μείναντες μόνον, ο Τζών Κόρτ και ο Κάμης ήρχισαν ναναζήτουν ξύλα κατάλληλα δια την κατασκευήν της σχεδιάς. Μολονότι έπρόκειτο περι άπλουστάτης πλωτής συσκευής, η εύρεσις του αναγκαίου ύλικού παρουσίαζε κάποιαν δυσκολίαν. Ο Τζών Κόρτ και ο οδηγός δεν είχαν παρά μόνον ένα πέλεκυν και τα μαχαίρια των.

(Έπεται συνέχεια)
ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ο Κουρνιακεφαλάκης όλιγον έλειψε να καταπλακωθή υπό άμάνης. Μόλις δε εδρέθη έν ασφαλεία, λήγει προς τον άμανηλάτην, κινών την χείρα άπειλητικώς.

—Τι να σου κάμω! Έπρεπε να με άφρινες 'ς τον τόπο, και σουδειχνα εγώ!...

Τοσόσ: —Μαμά, πόσες ήμέρες διαρκεί το Πάσχα;

Η Μητη: —Τρείς, παιδί μου.

Τοσόσ: —Τρείς; Και η Πρωτομαγιά;

Αλέγου εις τον Κουσαμύδοσ, ότι ένας κύριος γνωστός του παίζει έκτακτον μανδολιόν με το αυτί.

—Αδύνατον! άναγκάσει ο Κουσαμύδοσ. Το μανδολιόν μόνον με την πένα παίζεται!

—Μαμά, πήγαινε μιά στιγμή έξω.

—Και γιατί, παιδί μου, με στέλλεις έξω; δεν μου λές;

—Όχι, δεν σου το λέγω... γιατί θα κλειδώσης τη ζαχάρη.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΑΛΑΣΕΩΣ»

Η άδυσχεσία μου δυστυχώς, εξακολουθεί, και ούτε σήμερα δεν θα ήπιωρίσω νακατέγω εις τας έπιστολάς σας. Λυπούμαι πολύ δι' αυτό, και φαντάζομαι και την ιδιικήν σας λύπην, αλλά δεν είμπορεί να γίνη διαφορετική. Η Άλληλογραφία μου, βλέπετε, είναι το μόνον πράγμα, το όποιον δεν είμπορώ νανατίσω εις κανένα άλλον Περιορισμόν λυσιπν να στείλω σήμερα από ένα γλυκό φίλακι εις όλους, με την έλπίδα, ότι την προσέχη έβδομάδα θα είμπορίσω να σας άπαντήσω εκενώς.

Μικρά Μυστικά έπιθυμούσιν ναταλλάξουν: ο Κεδαθηναίος με την Σαρθήν Βοσπίδα, Φωσφορίζουσαν Θαλάσσιαν, Κεντρο, Λοξίαν και Μαργαριτοφόρον — ο Λαμπρός Κιθαροδός με την Πάλλουσαν Καρδίαν, Κρητικόν Κασταρον, Κέντειον Άσμα και Στραβόδουλο — η Κυματίλουσα Θαλάσσα με τον Λιακόν Όριζοντα και Σιωπηλήν Νέκτα — η Έλλη Βόρρα με το Έρυθρόν Νέφος και Κύντειον Άσμα — ο Ζάμπας με τον Βασιλέα του Κατέρρον, Ίσπαθην Γουλιέλμον και Άρταριάν — ο Άσθη τοσ Φαλήρον με τον Ψευδοκρηγόρον και Άγγελον της Άγάπης — η Πάλλουσα Καρδιά με τον Νεράιδον των Σπεσών — ο Έπτακατέγαρος Σάμιος με την Μαύρη Μάσκην και Κόκκινον Άλβια — το Σερπαντιόν με την Νεράιδαν των Σπεσών και Γλυκόδουλο Όρον — ο Ίσημεριός του Κόσμου, με τον Μαθηματικόν Άρχιμήδην, Ζήτω η Έλλάς, Σηλιαία της Άγίας Λαύρας και Λευκή της Καστίλλης — το Κορινθιακόν Κόμα με τον Κρόταλον, Κελτικόν, Βιγλαν, Έλλιάδα και Μόνωσιν — το Κρητικόν Πέλαγος με την Άδραν της Κερκίρας, Άνθος του Μαίον, Ζιζάνιον του Γεμισσιού και Άλοθρομένον Γάτον — η Ουγειοπαλιός Ψυχή με την Μεσημβρινήν Άκτιν, Ποντοκονήσι Κερκίρας, Μαύρη Μάσκην, Περικητήν και Έπτακατέγαρον Σάμιον — το Λευκόν Κρίνον με την Έσπερινήν Άδραν, Έξόριστον Έλληνα, Άνοιξιάτικην Βραδυάν, Μικράν Βιολλιστριαν και Σπήλαιον των Μουσών — η Μόνωσις με την Πολύχρωμον Λυσαλλίδα, Φουγάρο της Ευγενίας, Άκτινα της Άλευθερίας, Ημέραν της Έλευθερίας και Άρθουσαν Νέσσητα — η Γλυκεία Ματιά με την Άδραν της Κερκίρας, Μαργαριτάν της Άεροπόλεως, Λιακόν Κρίνον, Γλυκείαν Καρδίαν και Έλληρικην Ψυχήν — το Λουλοδί της Καρδίας με την Μεληκράν Άκτινα, Έξόριστον Έλληνα, Έρυθρόν Νέφος, Λιακήν Βραδυάν και Άθόαν Καρδίαν — το Έαρινόν Άσμα με το Μη με λησμοίται, Θεσσαλικόν Γάμψον, Γυγγραβίαν, Καταρομύλλα και Ναύτην της Ναυαρχίδος — η Γλυκεία Πατρις με το Λευκόν Κρίνον και Άκαθάρτον Ρόδον — η Μαύρη Προσωπίδοσ με τον Συναγαμένον Ποντικόν, Παγωμένον Καβασσον, Κόκκινην Έξοχην και Ζιζάνιον του Γεμισσιού — το Ταπεινόν Γασσεμύ με το Ταπεινόν Ίον — η Νεράιδα των Σπεσών με το Φουγάρο της Έγγετίας — το Κυκλάμιον της Ζακύνθου με τον Πύργον του Άρσελ και Άνθομέντην Άμυγδαλίαν — η Φιλόμοσος Χαλιδική με την Λιονοσπετή Άίρην και Ποιμενίδα της Άίρης — η Άδρα της Κερκίρας με τον Πρίγκιπα της Μαργησίας και Λεσπυναίδα Σατωβοριάνδου — η Άραυλλίς με τον Κουσαμύδοσ, Κάλυκα Ρόδου, Κύντειον Άσμα, Φουγάρο της Έδγγετίας και Άγνόν Μεγετέδακ — η Άρθε του Παρρασού με τον Δελαμύλ — ο Κλάδος Μυρσίνης με τον Μινώταυρον — το Άρθος Μαίον με τον Κουσαμύδοσ, Άθακάσιον, Κορινθιακόν Κόμα και Στραβόδουλο — η Έφρεσιακή

